Zbirka odločb sodne prakse

SODBA SPLOŠNEGA SODIŠČA (drugi senat)

z dne 6. oktobra 2015 *

„Konkurenca — Omejevalni sporazumi — Trg natrijevega klorata v EGP — Sklep o spremembi, s katerim se zmanjša ugotovljeno obdobje sodelovanja pri omejevalnem sporazumu — Izračun zneska globe — Zastaranje — Člen 25 Uredbe (ES) št. 1/2003“

V zadevi T-250/12,

Corporación Empresarial de Materiales de Construcción, SA, nekdanja Uralita, SA s sedežem v Madridu (Španija), ki jo zastopata K. Struckmann, odvetnik, in G. Forwood, barrister,

tožeča stranka,

proti

Evropski komisiji, ki so jo najprej zastopali N. von Lingen, R. Sauer in J. Bourke, nato M. Sauer in J. Norris-Usher, agenti,

tožena stranka,

katere predmet je predlog za razglasitev ničnosti členov 1(2) in 2 Sklepa Komisije C(2012) 1965 final z dne 27. marca 2012 o spremembi Sklepa C(2008) 2626 final z dne 11. junija 2008 v zvezi s postopkom na podlagi člena 101 PDEU in člena 53 Sporazuma EGP (zadeva COMP/38.695 – Natrijev klorat),

SPLOŠNO SODIŠČE (drugi senat),

v sestavi M. E. Martins Ribeiro, predsednica, S. Gervasoni in L. Madise (poročevalec), sodnika,

sodna tajnica: C. Kristensen, administratorka,

na podlagi pisnega postopka in obravnave z dne 7. novembra 2014

izreka naslednjo

* Jezik postopka: angleščina.

Sodbo

Dejansko stanje

1 Tožeča stranka, Corporación Empresarial de Materiales de Construcción, SA, nekdanja Uralita, SA, je delniška družba španskega prava. Leta 1992 je ustanovila družbo Aragonesas Industrias y Energía, SA. Do leta 1994 je imela v lasti 100-odstotni delež navedene delniške družbe. Decembra 1994 je vse kemijske dejavnosti te delniške družbe prenesla na krovno družbo, imenovano Energia e Industrias Aragonesas EIA, SA (v nadaljevanju: EIA), ki jo je ustanovila pred tem. Po združitvi leta 2003 je pripojila družbo EIA in znova pridobila 100-odstotni delež iste delniške družbe. Zadevno delniško družbo je 2. junija 2005 prodala družbi Ercros Industrial, SAU (v nadaljevanju: Ercros) in prvonavedena družba je postala družba Aragonesas Industrias y Energía, SAU (v nadaljevanju: Aragonesas).

2 Zastopniki EKA Chemicals AB (v nadaljevanju: EKA), družbe s sedežem na Švedskem, so 28. marca 2003 predložili prošnjo za imuniteto pred globami oziroma, če tej ne bi bilo ugodeno, prošnjo za znižanje glob, in sicer na podlagi Obvestila Komisije o imuniteti pred globami in zmanjševanju glob v primerih kartelov (UL 2002, C 45, str. 3, v nadaljevanju: Obvestilo o ugodni obravnavi iz leta 2002), v zvezi z obstojem omejevalnega sporazuma v industriji natrijevega klorata.

3 Komisija Evropskih skupnosti je 30. septembra 2003 sprejela odločbo, s katero je bila družbi EKA odobrena pogojna imuniteta pred globo v skladu s točko 15 Obvestila o ugodni obravnavi iz leta 2002.

4 Komisija je 10. septembra 2004 v skladu s členom 18(2) Uredbe Sveta (ES) št. 1/2003 z dne 16. decembra 2002 o izvajanju pravil konkurence iz členov [101 PDEU] in [102 PDEU] (UL, posebna izdaja v slovenščini, poglavje 8, zvezek 2, str. 205) naslovila zahteve za informacije na več družb, med drugim na družbo Aragonesas. Družba Aragonesas je na te zahteve za informacije odgovorila 3. in 9. decembra 2004.

5 Komisija je med 13. novembrom 2006 in 11. aprilom 2008 v skladu s členom 18(2) Uredbe št. 1/2003 zahteve za informacije naslovila na več družb, med drugim je 13. novembra 2006, 8. februarja 2007, 12. marca 2007 in 11. aprila 2008 to zahtevo naslovila na družbo Aragonesas ter 8. februarja 2007, 20. aprila 2007 in 11 aprila 2008 na tožečo stranko.

6 Komisija je 27. julija 2007 sprejela obvestilo o ugotovitvah o možnih kršitvah, ki je bilo, med drugim, poslano družbi Aragonesa in tožeči stranki. Zadnjenavedeni sta v za to določenem roku Komisiji sporočili svoje pripombe na to obvestilo.

7 Tožeča stranka je 20. novembra 2007 uveljavljala pravico do ustne izjave pred Komisijo.

8 Komisija je 11. junija 2008 sprejela Odločbo C(2008) 2626 final v zvezi s postopkom na podlagi člena 101 PDEU in člena 53 Sporazuma EGP (zadeva COMP/38.695 – Natrijev klorat) (v nadaljevanju: odločba iz leta 2008). V tej odločbi je ugotovila, da je družba Aragonesas med 16. decembrom 1996 in 9. februarjem 2000 sodelovala pri zadevnih protikonkurenčnih ravnanjih.

9 Prvič, v zvezi s tožečo stranko je Komisija v bistvu v točkah od 416 do 426 in od 455 do 468 obrazložitve odločbe iz leta 2008 ocenila, da je tožeča stranka neposredno, a tudi posredno, prek družbe EIA odločilno vplivala na strateško usmeritev in globalno poslovno politiko družbe Aragonesas. Drugič, Komisija je v zvezi s tem, na eni strani, ob domnevi, da je družba EIA odločilno vplivala na družbo Aragonesas, ker je imela v času kršitve v lasti ves njen kapital, in na drugi strani, glede na druge dejavnike, navedene v odločbi iz leta 2008, ugotovila, da je družba EIA vsaj dejansko odločilno vplivala na ravnanje družbe Aragonesas, tako da je kot subjekt, ki je skupaj z družbo Aragonesas del podjetja, ki je storilo kršitev, družba EIA odgovorna za kršitveno ravnanje navedenega

podjetja. Zato je Komisija v delu, v katerem je tožeča stranka leta 2003 pripojila družbo EIA ter je postala njena pravna in ekonomska naslednica, ugotovila, da je bila v tem primeru odgovornost družbe EIA za kršitveno ravnanje zadevnega podjetja prenesena na tožečo stranko.

10 Zato je Komisija v točkah 469 in od 487 do 489 obrazložitve odločbe iz leta 2008 družbo Aragonesas in tožečo stranko štela za solidarno odgovorni za kršitev, ki jo je storila prva v obdobju od 16. decembra 1996 do 9. februarja 2000.

11 Komisija je torej v členu 1(g) in (h) odločbe iz leta 2008 sklenila, da sta družba Aragonesas in tožeča stranka kršili člen 101 PDEU in člen 53 Sporazuma EGP s tem, da sta od 16. decembra 1996 do 9. februarja 2000 sodelovali pri več sporazumih in usklajenih ravnanjih.

12 Komisija je v členu 2(f) odločbe iz leta 2008 družbi Aragonesas in tožeči stranki naložila solidarno plačilo globe v znesku 9.900.000 EUR.

13 Komisija je v členu 4 odločbe iz leta 2008 navedla naslovnike navedene odločbe, med katerimi sta tudi družba Aragonesas in tožeča stranka.

14 Družba Aragonesas je 26. avgusta 2008 v sodnem tajništvu Splošnega sodišča vložila tožbo za razglasitev ničnosti odločbe iz leta 2008 v delu, v katerem se je nanašala nanjo. Ta tožba je bila vpisana pod številko T-348/08. Družba Aragonesas je v bistvu izpodbijala ugotovitev, da je med 16. decembrom 1996 in 9. februarjem 2000 sodelovala pri zadevnih protikonkurenčnih ravnanjih, in zato tudi skupen znesek globe, ki ji je bila naložena.

15 Tožeča stranka je 26. avgusta 2008 v sodnem tajništvu Splošnega sodišča vložila tožbo za razglasitev ničnosti odločbe iz leta 2008 v delu, v katerem se nanaša nanjo. Ta tožba je bila vpisana pod številko T-349/08. Tožeča stranka je v bistvu izpodbijala odločitev Komisije, da ji pripiše kršitveno ravnanje, očitano družbi Aragonesas, in da ji solidarno z zadnjenavedeno naloži globo.

16 Tožeča stranka je 16. septembra 2008 začasno plačala znesek globe, ki ji je bila z odločbo iz leta 2008 naložena solidarno z družbo Aragonesas.

17 Splošno sodišče je s sodbo z dne 25. oktobra 2011, Aragonesas Industrias y Energía/Komisija (T-348/08, v nadaljevanju: sodba Aragonesas, EU:T:2011:621) razsodilo:

„1. Člen 1(g) Odločbe Komisije C(2008) 2626 final z dne 11. junija 2008 v zvezi s postopkom na podlagi člena [101 PDEU] in člena 53 Sporazuma EGP (zadeva COMP/38.695 – Natrijev klorat) se razglasi za ničen v delu, v katerem je Komisija Evropskih skupnosti ugotovila kršitev s strani [družbe Aragonesas] v obdobjih med vključno 16. decembrom 1996 in 27. januarjem 1998 ter med 1. januarjem 1999 in 9. februarjem 2000.

2. Člen 2(f) Odločbe C(2008) 2626 final se razveljavi v delu, v katerem je določen znesek globe 9.900.000 EUR.

3. Tožba se v preostalem zavrne.

[…]“

18 Splošno sodišče je v točki 247 sodbe Aragonesas, navedene v točki 17 zgoraj (EU:T:2011:621), odločilo „prvi del prvega tožbenega razloga sprejeti kot delno utemeljen, ker je Komisija storila napako, ko je v [odločbi iz leta 2008] sklenila, da je bila tožeča stranka udeležena pri zadevni kršitvi, najprej med 16. decembrom 1996 in 27. januarjem 1998, nato pa še med 1. januarjem 1999 in 9. februarjem 2000“.

19 Splošno sodišče je v točki 258 sodbe Aragonesas, navedene v točki 17 zgoraj (EU:T:2011:621), odločilo, da je treba ob upoštevanju ugotovitev, navedenih v točki 247 navedene sodbe, „kot utemeljen sprejeti drugi del drugega tožbenega razloga, saj je Komisija naredila napako pri izračunu trajanja udeležbe tožeče stranke pri kršitvi“.

20 Splošno sodišče je v točki 302 sodbe Aragonesas, navedene v točki 17 zgoraj (EU:T:2011:621), v zvezi z drugim tožbenim razlogom odločilo, da je treba „drugi tožbeni razlog delno sprejeti, ker je [bilo] trajanje kršitve, kar zadeva tožečo stranko, kot ga je ugotovila Komisija pri svojem izračunu globe, naložene tožeči stranki, napačno“.

21 Splošno sodišče je v točki 303 sodbe Aragonesas, navedene v točki 17 zgoraj (EU:T:2011:621), odločilo, da je treba „predlogu za razglasitev ničnosti [odločbe iz leta 2008] v delu, v katerem je Komisija v členu 1 ugotovila, da je [družba Aragonesas] pri kršitvi sodelovala med 16. decembrom 1996 in 27. januarjem 1998 ter med 1. januarjem 1999 in 9. februarjem 2000, in v členu 2 določila znesek globe 9.900.000 EUR, […] deloma ugoditi“.

22 Nazadnje, Splošno sodišče je v točki 307 sodbe Aragonesas, navedene v točki 17 zgoraj (EU:T:2011:621), med drugim opozorilo, da je bila Komisija zavezana upoštevati učinke ugotovitev, navedenih v točki 303 navedene sodbe.

23 Splošno sodišče je s sodbo z dne 25. oktobra 2011, Uralita/Komisija (T-349/08, v nadaljevanju: sodba Uralita, EU:T:2011:622) tožbo tožeče stranke v celoti zavrnilo kot neutemeljeno.

24 Komisija je z dopisom z dne 5. decembra 2011 tožečo stranko in družbo Aragonesas obvestila o učinkih zgoraj v točki 17 navedene sodbe Aragonesas (EU:T:2011:621), ki jih namerava upoštevati. V zvezi s tem je glede družbe Aragonesas navedla, da je kolegiju komisarjev nameravala predlagati, naj ji v skladu s členom 23(2) Uredbe št. 1/2003 v zvezi z obdobjem kršitve, potrjenim v zgoraj v točki 17 navedeni sodbi Aragonesas (EU:T:2011:621), naloži nov znesek globe. Glede tožeče stranke je navedla, da čeprav je Splošno sodišče v zgoraj v točki 23 navedeni sodbi Uralita (EU:T:2011:622) tožbo v celoti zavrnilo, tako da je bila globa, ki ji je bila naložena v odločbi iz leta 2008, v zvezi z njo ohranjena, je kolegiju komisarjev nameravala predlagati na eni strani spremembo trajanja kršitve, pri kateri je sodelovala, tako da bi sovpadalo s trajanjem, ki se očita družbi Aragonesas, in na drugi strani posledično znižanje zneska globe, solidarno naložene tožeči stranki skupaj z družbo Aragonesas. Hkrati z dopisom z dne 5. decembra 2011 je Komisija na tožečo stranko in družbo Aragonesas naslovila zahtevo za informacije, da bi dokončno oblikovala svoj predlog kolegiju komisarjev.

25 Z dopisom z dne 19. decembra 2011 sta družba Aragonesas in tožeča stranka v odgovor na dopis z dne 5. decembra 2011 Komisiji navedli, da čeprav se ne strinjata z njenim stališčem glede učinkov zgoraj v točki 17 navedene sodbe Aragonesas (EU:T:2011:621) na tožečo stranko, sta, da bi jima bil vsaj delno povrnjen znesek globe, ki jima je bil solidarno naložen z odločbo iz leta 2008, odgovorili na zahtevo za informacije. Pojasnili sta, da navedeni dopis ni vplival na njun pravni položaj.

26 Tožeča stranka je z dopisom z dne 23. januarja 2012 Komisijo, prvič, obvestila, da je družba Aragonesas po združitvi z družbo Ercros 31. maja 2010 prenehala obstajati. Drugič, navedla je, da čeprav je družba Aragonesas ostala solidarno odgovorna za zadevno kršitev za obdobje, ki ga Splošno sodišče z zgoraj v točki 17 navedeno sodbo Aragonesas (EU:T:2011:621) – v skladu s pogodbo o nakupu delnic, ki jo je sklenila z družbo Ercros – ni razveljavilo, je sama prevzela ekonomsko odgovornost plačila celotne globe, ki bi bila naložena na podlagi sklepa o spremembi na podlagi navedene sodbe in zgoraj v točki 23 navedene sodbe Uralita (EU:T:2011:622). V navedenem dopisu je, med drugim, navedla:

„[…] Družba Uralita torej v celoti priznava svojo odgovornost za kršitev v obdobju od 28. januarja 1998 do 31. decembra 1998 v okviru postopka, ki ga je izvedla Komisija v zadevi 38.695 – Natrijev klorat.

Ob upoštevanju zgoraj navedenega in njenega interesa, da se sprejme sklep o spremembi in da se ji začasno poravnana globa čim prej povrne, se družba Uralita strinja z dejstvom […], da se jo šteje za edino odgovorno za poravnavo celotne globe, določene v tem sklepu za obdobje kršitve, določeno [v zgoraj v točki 17 navedeni sodbi Aragonesas (EU:T:2011:621)], in sicer za obdobje od 28. januarja 1998 do 31. decembra 1998, in […] da se vsak sklep o spremembi naslovi izključno nanjo, ne da bi bilo treba sprejeti kakršen koli drug postopkovni akt kot dopis z dne 5. decembra 2011, ki vsebuje dejansko stanje“.

27 Komisija je 27. marca 2012 sprejela Sklep C(2012) 1965 final o spremembi Sklepa C(2008) 2626 final z dne 11. junija 2008 v zvezi s postopkom na podlagi člena 101 PDEU in člena 53 Sporazuma EGP (zadeva COMP/38.695 – Natrijev klorat) (v nadaljevanju: izpodbijani sklep). Na podlagi izpodbijanega sklepa je Komisija s tem, da je opozorila na dejansko stanje in zlasti na to, da je Splošno sodišče v zgoraj v točki 23 navedeni sodbi Uralita (EU:T:2011:622) v celoti zavrnilo tožbo tožeče stranke zoper odločbo iz leta 2008, ugotovila, da se globa 9.900.000 EUR, ki ji je bila naložena, ohrani. Komisija je v točkah 8 in 9 obrazložitve izpodbijanega sklepa navedla, da:

„(8) Čeprav je Splošno sodišče zavrnilo tožbo družbe Uranita za razglasitev ničnosti odločbe [iz leta 2008], Komisija meni, da je ob upoštevanju razglasitve delne ničnosti, razglašene v sodbi Aragonesas [točka 17 zgoraj (EU:T:2011:621)], kljub temu primerno zmanjšati zadevno obdobje kršitve, ki se nanaša na družbo Uranita, da bi sovpadlo z obdobjem, določenim v [zgoraj navedeni] sodbi Aragonesas, in sicer od 28. januarja 1998 do 31. decembra 1998.

(9) Poleg tega je Komisija ob upoštevanju posebnih okoliščin zadeve in zlasti izjav družbe Uralita, vsebovanih v dopisu z dne 23. januarja 2012, […] in dejstva, da je družba Uralita Komisiji začasno že plačala celotni znesek globe [naložene v odločbi iz leta 2008] v roku, določenem v odločbi, odločila, da odločbo v delu, v katerem je bila sprejeta in vročena družbi Uralita, spremeni tako, da:

(a) zmanjša trajanje sodelovanja pri kršitvi na obdobje od 28. januarja 1998 do 31. decembra 1998 in

(b) na podlagi člena 23(2) Uredbe št. 1/2003 določi globo, ki ustreza trajanju tega spremenjenega obdobja kršitve in plačilu, za katero se družbo Uralita šteje za odgovorno“.

28 Komisija je za izračun novega zneska globe, naložene tožeči stranki, uporabila enake parametre, kot so bili uporabljeni v odločbi iz leta 2008, razen v primeru množitelja trajanja, ki ga je določila na 0,91, da bi odražal zmanjšano obdobje kršitve.

29 Kar zadeva natečene obresti na znesek 9.900.000 milijona EUR, naložen v odločbi iz leta 2008, ker jih je začasno plačala tožeča stranka, je Komisija v točki 11 obrazložitve izpodbijanega sklepa navedla, da ji „obresti na znesek globe, ki se naloži […] v skladu s tem sklepom, pripadajo […] [in] jih zato tudi obdrži, saj je Splošno sodišče potrdilo, da je [tožeča stranka] sodeloval[a] pri kršitvi v obdobju od 28. januarja 1998 do 31. decembra 1998“.

30 V izreku izpodbijanega sklepa je navedeno:

„*Člen 1*

Odločba iz leta 2008 se spremeni:

1. v členu 1 se točka (h) nadomesti s tem besedilom:

‚(h) Uralita SA od 28. januarja 1998 do 31. decembra 1998.‘

2. v prvem odstavku člena 2 se točka (f) nadomesti s tem besedilom:

‚(f) Uralita SA: 4.231.000 EUR.‘

Člen 2

Obresti, ki so se sicer že natekle na znesek v višini 4.231.000 EUR, ker je bil ta znesek začasno plačan 16. septembra 2008, pripadajo Komisiji, ki jih zato tudi obdrži.

Člen 3

Ta sklep je naslovljen na:

družbo Uralita […]“

31 Komisija je 3. aprila 2012 tožeči stranki povrnila znesek 5.981.569 EUR. Ta znesek je bil izračunan na podlagi razlike med globo v višini 9.900.000 EUR, naloženo v odločbi iz leta 2008 (v nadaljevanju: prvotna globa), in globo v višini 4.231.000 EUR, naloženo v izpodbijanem sklepu, skupaj z obrestmi, ki se uporabljajo za to razliko od začasnega plačila prvotne globe.

Postopek in predlogi strank

32 Tožeča stranka je v sodnem tajništvu Splošnega sodišča 5. junija 2012 vložila to tožbo.

33 Tožeča stranka Splošnemu sodišču predlaga, naj:

— člen 1(2) izpodbijanega sklepa v delu, v katerem ji je naložena globa 4.231.000 EUR, razglasi za ničen;

— člen 2 izpodbijanega sklepa razglasi za ničen;

— Komisiji naloži plačilo stroškov.

34 Komisija Splošnemu sodišču predlaga, naj:

— tožbo zavrne;

— tožeči stranki naloži plačilo stroškov.

Pravo

35 Tožeča stranka v utemeljitev tožbe navaja dva tožbena razloga. Prvi tožbeni razlog se nanaša na kršitev člena 25(1)(b) Uredbe št. 1/2003, Drugi tožbeni razlog se nanaša na kršitev člena 266 PDEU.

36 Komisija izpodbija utemeljenost tožbenih razlogov, ki jih je navedla tožeča stranka. Najprej v bistvu navaja, da je tožba v delu, v katerem temelji na prvem tožbenem razlogu, nedopustna, ker tožeča stranka nima interesa za razglasitev ničnosti izpodbijanega sklepa.

Dopustnost

37 Komisija izpodbija dopustnost „tožbe [tožeče stranke] v delu, v katerem se nanaša na prvi tožbeni razlog“. Prvič, v zvezi s tem v bistvu zatrjuje, najprej, da v zadevi, v kateri je bila izrečena zgoraj v točki 23 navedena sodba Uralita (EU:T:2011:622), tožeča stranka ni niti navedla tožbenega razloga kršitve člena 25(1)(b) Uredbe št. 1/2003 niti ni izpodbijala trajanja sodelovanja družbe Aragonesas pri zadevni kršitvi, in nato, da je po zgoraj v točki 23 navedeni sodbi Uralita (EU:T:2011:622), ker zoper navedeno sodbo ni bila vložena pritožba, odločba iz leta 2008 v zvezi s tožečo stranko v delu, v katerem ji je naložena globa 9.900.000 EUR, postala dokončna. Dodaja, da v skladu s sodno prakso ni bila zavezana tožeči stranki omogočiti, da pridobi koristi od razglasitve delne ničnosti odločbe iz leta 2008, izrečene v zgoraj v točki 17 navedeni sodbi Aragonesas (EU:T:2011:621). Zato je v delu, v katerem izpodbijani sklep ne nadomešča odločbe iz leta 2008, ampak jo zgolj spreminja, na eni strani tožbeni razlog, ki se nanaša na kršitev člena 25(1)(b) Uredbe št. 1/2003, prepozen in torej nedopusten, na drugi strani pa, četudi se predpostavi, da bo izpodbijani sklep razglašen za ničen, naj tožeča stranka na podlagi tega ne bi imela nobene koristi zaradi njegove razglasitve ničnosti, ker bi spet veljala odločba iz leta 2008, tako da bi ji bila naložena višja globa, kot ji je bila naložena v izpodbijanem sklepu. Tožeča stranka naj zato ne bi imela interesa za izpodbijanje tega sklepa.

38 Drugič, Komisija zatrjuje, najprej, da je z dopisom z dne 19. decembra 2011 tožeča stranka izrecno navedla na eni strani svoje strinjanje, da se jo šteje za edino odgovorno za plačilo globe, ki bi ji lahko bila naložena za obdobje od vključno 28. januarja do 31. decembra 1998, in na drugi strani svoj interes, da se čim prej sprejme sklep o spremembi odločbe iz leta 2008, in nato, da tožeča stranka v upravnem postopku, ki se nanaša na izpodbijani sklep, ni zatrjevala kršitve člena 25(1)(b) Uredbe št. 1/2003. Tožeča stranka zato zdaj ne bi mogla upravičeno zatrjevati, da ima interes za razglasitev ničnosti sklepa o spremembi.

39 Tožeča stranka v bistvu po eni strani v zvezi s predmetom tožbe, in sicer predlogom za razglasitev delne ničnosti izpodbijanega sklepa, zatrjuje , da ji je bila na podlagi njegovega člena 1(2) naložena globa 4.231.000 EUR, in po drugi strani v zvezi s pravnimi učinki v točki 17 zgoraj navedene sodbe Aragonesas (EU:T:2011:621), ki se nanašajo nanjo, da ima interes za izpodbijanje tega izpodbijanega sklepa. Ob upoštevanju njenih izjav iz dopisa z dne 23. januarja 2012 naj tega interesa ne bi bilo mogoče izpodbijati.

40 Uvodoma je treba navesti, da je Komisija v odgovor na vprašanje, ki ga je na obravnavi postavilo Splošno sodišče, s katerim jo je pozvalo, naj pojasni obseg navedenega razloga za nedopustnost, navedla, da se navedeni razlog nanaša na prvi tožbeni razlog. Razlog za nedopustnost, ki ga je navedla Komisija, je treba preučiti ob upoštevanju te pojasnitve.

41 V zvezi s tem je glede dopustnosti tožbe za razveljavitev v skladu z ustaljeno sodno prakso taka tožba fizične ali pravne osebe dopustna le takrat, ko ima tožeča stranka interes za razglasitev ničnosti izpodbijanega akta. Tak interes obstaja, kadar lahko razglasitev ničnosti tega akta stranki, ki jo je predlagala, prinese korist (glej v tem smislu sodbe z dne 13. julija 2000, Parlament/Richard, C-174/99 P, Recueil, EU:C:2000:412, točka 33; z dne 10. septembra 2009, Akzo Nobel in drugi/Komisija, C-97/08 P, ZOdl., EU:C:2009:536, točka 33 in navedena sodna praksa, in z dne 28. septembra 2004, MCI/Komisija, T-310/00, ZOdl., EU:T:2004:275, točka 44 in navedena sodna praksa).

42 V obravnavani zadevi je treba navesti, da Komisija v bistvu zatrjuje, da tožeča stranka nima interesa za razglasitev ničnosti člena 1(2) izpodbijanega sklepa na podlagi prvega tožbenega razloga, ki se nanaša na kršitev člena 25(1)(b) Uredbe št. 1/2003. Razlog za nedopustnost, ki ga je navedla Komisija zoper prvi tožbeni razlog, je treba zato preučiti ob upoštevanju zgoraj navedene sodne prakse.

43 Uvodoma, prvič, navesti je treba, da se je Komisija s sprejetjem izpodbijanega sklepa odločila, tako kot je razvidno iz točk 8 in 9 obrazložitve zadnjenavedenega, spremeniti odločbo iz leta 2008, da bi lahko tožeča stranka imela koristi zaradi učinkov zgoraj v točki 17 navedene sodbe Aragonesas (EU:T:2011:621). Na podlagi tega se je odločila zmanjšati, na eni strani, v členu 1(1) izpodbijanega sklepa obdobje kršitve, ki je bilo tožeči stranki očitano v odločbi iz leta 2008, da bi, tako kot je razvidno iz točke 8 obrazložitve izpodbijanega sklepa, sovpadalo z obdobjem, navedenim v zgoraj v točki 17 navedeni sodbi Aragonesas (EU:T:2011:621), in na drugi strani v členu 1(2) izpodbijanega sklepa znesek globe, ki je bil tožeči stranki naložen v odločbi iz leta 2008, da bi, kot je razvidno iz točke 9(b) obrazložitve izpodbijanega sklepa, ustrezal trajanju novega obdobja kršitve.

44 Drugič, iz ugotovitev, navedenih v točki 43 zgoraj, je razvidno, da izpodbijani sklep, ki je naslovljen na tožečo stranko, posega v njen položaj, ker se ji na eni strani očita, da je v novem obdobju sodelovala pri zadevni kršitvi, obravnavani v odločbi iz leta 2008, in na drugi strani, da je naložila nov znesek globe glede na znesek, ki ji je bil naložen v odločbi iz leta 2008. V okviru prvega tožbenega razloga tožeča stranka predlaga razglasitev ničnosti člena 1(2) izpodbijanega sklepa v delu, v katerem ji je Komisija naložila globo po izteku zastaralnega roka, določenega v členu 25(1)(b) Uredbe št. 1/2003. Tožeča stranka v nobenem primeru ne izpodbija zakonitosti člena 1(1) izpodbijanega sklepa v delu, v katerem določa trajanje obdobja kršitve, ki se ji zdaj očita.

45 Tretjič, ni sporno, da je kršitev iz obravnavanega primera enotna in trajajoča kršitev. Zato je v skladu z določbami člena 25(2), drugi stavek, Uredbe št. 1/2003 zastaralni rok, določen v členu 25(1)(b) navedene uredbe, začel teči na dan, ko je kršitev prenehala. V obravnavani zadevi, čeprav se je obdobje kršitve, ki je bilo tožeči stranki očitano v odločbi iz leta 2008, končalo 9. februarja 2000, je iz izpodbijanega sklepa razvidno, da se je novo obdobje kršitve, ki je bilo tožeči stranki očitano v navedenem sklepu, končalo pred tem datumom, in sicer – kot so stranke priznale v odgovoru na vprašanje, ki ga je na obravnavi postavilo Splošno sodišče – 31. decembra 1998.

46 Tako, ker je Komisija s spreminjanjem trajanja kršitve, ki je bila tožeči stranki prvotno očitana v odločbi iz leta 2008, določila nov dan, na katerega začne teči zastaralni rok, določen v členu 25(1)(b) Uredbe št. 1/2003, je tožeči stranki napačno očitala, da je v utemeljitev tožbe za razglasitev ničnosti navedla prvi tožbeni razlog, ki se nanaša na kršitev navedenega člena, medtem ko ga tožeča stranka ni navedla v zadevi, v kateri je bila izrečena zgoraj v točki 23 navedena sodba Uralita (EU:T:2011:622).

47 Četrtič, trditve Komisije, da če bi bil izpodbijani sklep razglašen za ničen, bi to pomenilo, da bi, ker je odločba iz leta 2008 v zvezi s tožečo stranko postala dokončna, njen člen 2(f) v delu, v katerem ji nalaga globo v znesku 9.900.000 EUR, še naprej veljal, tako da tožeča stranka ne bi imela koristi zaradi take razglasitve ničnosti, ni mogoče sprejeti. Ne da bi bilo treba odločiti o vprašanju, ali je bila Komisija tožeči stranki zavezana omogočiti, da pridobi koristi zaradi učinkov zgoraj v točki 17 navedene sodbe Aragonesas (EU:T:2011:621), kot je bilo to ugotovljeno v točki 43 zgoraj, je namreč iz obrazložitve izpodbijanega sklepa razvidno, da se je Komisija odločila zmanjšati trajanje obdobja kršitve, ki je bilo tožeči stranki očitano v odločbi iz leta 2008.

48 Če bi tako predpostavljali, da je Splošno sodišče ugodilo tožbi na podlagi prvega tožbenega razloga, ker je ta tožbeni razlog naveden samo zoper člen 1(2) izpodbijanega sklepa, bi bilo treba ta sklep razglasiti za delno ničen le v delu, v katerem določa nov znesek globe, naložene tožeči stranki v odločbi iz leta 2008, in ne v delu, v katerem določa novo obdobje kršitve, očitano tožeči stranki, obdobje v zvezi s katerim se presoja zastaranje pristojnosti Komisije, da naloži globo. Zato ob upoštevanju obveznosti Komisije, da sprejme ukrepe, potrebne za izvršitev te sodbe, v skladu s členom 266 PDEU, zlasti glede svoje pristojnosti, da tožeči stranki naloži globo v zvezi z novim obdobjem kršitve, določenim v členu 1(1) izpodbijanega sklepa, v okviru presoje dopustnosti prvega tožbenega razloga ni mogoče domnevati, da bi bil učinek sodbe o razglasitvi delne ničnosti izpodbijanega sklepa, ki temelji na zadnjenavedeni, to, da bi spet veljal znesek globe, ki je bil tožeči stranki naložen v odločbi iz leta 2008 (glej sodbo CAS Succhi di Frutta/Komisija, T-191/96 in T-106/97, Recueil, EU:T:1999:256, točka 62 in navedena sodna praksa).

49 Iz tega je razvidno, da bi razglasitev delne ničnosti izpodbijanega sklepa na podlagi prvega tožbenega razloga tožeči stranki prinesla korist v smislu zgoraj v točki 41 navedene sodne prakse. Prvi tožbeni razlog je treba zato šteti za dopusten.

50 Te ugotovitve ni mogoče spremeniti ob upoštevanju trditve Komisije, da naj bi tožeča stranka z dopisom z dne 19. decembra 2011 izrecno navedla, da se strinja, da se jo v sklepu o spremembi odločbe iz leta 2008 za novo obdobje kršitve šteje za edino odgovorno za plačilo globe, ki bi ji lahko bila naložena. Namreč, v nasprotju s tem, kar zatrjuje Komisija, iz besedila dopisa z dne 19. decembra 2011 ni razvidno, da je tožeča stranka v njem sklenila tak dogovor. V navedenem dopisu tožeča stranka navaja pripombe v zvezi z učinki zgoraj v točki 17 navedene sodbe Aragonesas (EU:T:2011:621) in zgoraj v točki 23 navedene sodbe Uralita (EU:T:2011:622), ki jih je Komisija nameravala upoštevati, zlasti glede povrnitve vsaj dela prvotnega zneska globe, ki ji je bila namenjena.

51 Nasprotno, ugotoviti je treba, da je v dopisu z dne 23. januarja 2012 tožeča stranka Komisijo obvestila, da sama prevzema ekonomsko odgovornost plačila celotne globe, ki bi bila naložena na podlagi sklepa o spremembi odločbe iz leta 2008, ki bi bil sprejet na eni strani na podlagi zgoraj v točki 17 navedene sodbe Aragonesas (EU:T:2011:621) in na drugi strani na podlagi zgoraj v točki 23 navedene sodbe Uralita (EU:T:2011:622).

52 Vendar, čeprav to, da podjetje med upravnim postopkom pred Komisijo izrecno ali implicitno prizna dejstva ali pravne elemente, lahko pomeni dodaten dokaz pri presoji utemeljenosti pravnega sredstva, pa to v skladu s sodno prakso ne more omejevati samega izvrševanja pravice do pravnega sredstva pred Splošnim sodiščem, ki jo ima fizična ali pravna oseba na podlagi člena 263, četrti odstavek, PDEU. Če ne obstaja zakonska podlaga, izrecno predvidena v ta namen, je taka omejitev v nasprotju s temeljnimi načeli zakonitosti in spoštovanja pravice do obrambe. Poleg tega je treba poudariti, da sta pravica do učinkovitega pravnega sredstva in do dostopa do nepristranskega sodišča zagotovljena s členom 47 Listine Evropske unije o temeljnih pravicah, ki ima v skladu s členom 6(1), prvi pododstavek, PEU enako pravno veljavnost kot Pogodbi. V skladu s členom 52(1) te listine mora biti kakršno koli omejevanje uresničevanja pravic in svoboščin, ki jih priznava ta listina, predpisano z zakonom (sodba z dne 1. julija 2010, Knauf Gips/Komisija, C-407/08 P, ZOdl., EU:C:2010:389, točki 90 in 91).

53 Poleg tega je treba ugotoviti, da dejstva, da je tožeča stranka v dopisu z dne 23. januarja 2012 obvestila Komisijo, da bi sama prevzela ekonomsko odgovornost plačila celotne globe, ki bi ji bila naložena za zadevno kršitev, ni mogoče razlagati tako, da je odstopila od sklicevanj na določbe člena 25(1)(b) Uredbe št. 1/2003 v zvezi z morebitnim zastaranjem pristojnosti Komisije, da ji naloži tako globo. Samo iz besedila navedenega dopisa je namreč razvidno, da se je tožeča stranka strinjala, da sama prevzame odgovornost plačila morebitne globe, ki bi jo naložila Komisija.

54 Dalje, ugotoviti je treba, da je tožeča stranka v dopisu z dne 19. decembra 2011 izrecno navedla, da navedeni dopis ni vplival na njen pravni položaj.

55 Zato niti na podlagi besedila dopisa z dne 19. decembra 2011 niti besedila dopisa z dne 23. januarja 2012 ni mogoče nasprotovati tožeči stranki, da bi se ugotovila dopustnost prvega tožbenega razloga.

56 Ob upoštevanju vseh zgoraj navedenih preudarkov je treba razlog za nedopustnost, ki ga je Komisija navedla zoper prvi tožbeni razlog, razglasiti za neutemeljen in zato nadaljevati vsebinsko presojo te zadeve.

Utemeljenost

57 Tožeča stranka v okviru prvega tožbenega razloga Komisiji očita, na eni strani, da je kršila člen 25(1)(b) Uredbe št. 1/2003, ker ji je po izteku zastaralnega roka, določenega v navedenem členu, naložila novo globo, in na drugi strani, da je napačno uporabila pravo, ker je v členu 2 izpodbijanega sklepa odločila, da bo obdržala obresti, natečene od začasnega plačila prvotne globe, za del globe, ki je enak novemu znesku globe, določene v členu 1(2) navedenega sklepa.

58 Podrobneje, prvič, tožeča stranka zatrjuje, da je Komisija na podlagi člena 1(1) izpodbijanega sklepa zmanjšala obdobje kršitve v zvezi z družbo Uralita, tako da navedeno obdobje ustreza obdobju, ki ga je določilo Splošno sodišče v zgoraj v točki 17 navedeni sodbi Aragonesas (EU:T:2011:621), in sicer od 28. januarja do 31. decembra 1998.

59 Najprej, v skladu z določbami iz člena 25(2) Uredbe št. 1/2003 je, ker je bila zadevna kršitev opredeljena kot trajajoča kršitev, zastaralni rok petih let začel teči 31. decembra 1998.

60 Dalje, prijava zaradi prizanesljivosti z dne 28. marca 2003 družbe EKA in odločba Komisije z dne 30. septembra 2003, da se ji v skladu s točko 15 Obvestila o ugodni obravnavi iz leta 2002 odobri pogojna imuniteta, naj ne bi bila dogodka, zaradi katerih bi se lahko zastaralni rok v skladu s členom 25(3) Uredbe št. 1/2003 pretrgal. Poleg tega tožeča stranka navaja, da je iz prakse odločanja Komisije na podlagi navedenega obvestila razvidno, da se kot dejanje, ki pretrga zastaranje, šteje prva zahteva po informacijah. Komisija naj bi tako v točki 492 obrazložitve odločbe iz leta 2008, prvo zahtevo za informacije, vloženo 10. septembra 2004, štela za dejanje, ki bi lahko pretrgalo zastaralni rok v obravnavani zadevi. Ta praksa odločanja naj bi Komisijo sedaj ovirala pri sklicevanju na drugo vrsto akta, kot je odločba o odobritvi pogojne imunitete, kot dejanja, ki pretrga zastaranje.

61 Nazadnje, ker ni bilo nobenega drugega dogodka, ki pretrga zastaranje, naj bi se zastaralni rok, določen v členu 25(1)(b) Uredbe št. 1/2003, iztekel 31. decembra 2003.

62 Tožeča stranka zato meni, da je Komisija, ker ji je v členu 1(2) izpodbijanega sklepa naložila globo za trajanje kršitve iz člena 1(1) navedenega sklepa, kršila člen 25(1)(b) Uredbe št. 1/2003.

63 Drugič, tožeča stranka trdi, da, ker ji je Komisija prepozno naložila novo globo v izpodbijanem sklepu, v členu 2 navedenega sklepa ne more zakonito obdržati obresti, natečene od začasnega plačila prvotne globe, za del globe, ki je enak novemu znesku globe, določene v členu 1(2) navedenega sklepa, in sicer 4.231.000 EUR.

64 Tretjič, tožeča stranka v repliki, da bi odgovorila na vprašanje, ali ji je Komisija na podlagi člena 25 Uredbe št. 1/2003 prepozno naložila novo globo in ali je bila tako pristojna obdržati obresti, natečene od začasnega plačila prvotne globe, za del globe, ki je enak novemu znesku globe, določene v členu 1(2) izpodbijanega sklepa, najprej zatrjuje, da je treba določiti, ali je imela razglasitev delne ničnosti odločb iz leta 2008 v zgoraj v točki 17 navedeni sodbi Aragonesas zanjo učinke. Na podlagi tega zatrjuje, da je v delu, v katerem se jo je štelo za solidarno odgovorno za zadevno kršitev, ki izhaja iz samega kršitvenega ravnanja družbe Aragonesas, zgolj zaradi odločilnega vpliva, ki ga je imela na zadnjenavedeno, in iz subrogacije pravic in obveznosti družbe EIA, razglasitev delne ničnosti odločbe iz leta 2008 v zgoraj v točki 17 navedeni sodbi Aragonesas (EU:T:2011:621) imela učinke zanjo. Zato bi morala imeti koristi zaradi morebitnega zastaranja celotne globe, solidarno naložene njej in družbi Aragonesas.

65 Tožeča stranka nato navaja, da ker je Splošno sodišče v zgoraj v točki 17 navedeni sodbi Aragonesas (EU:T:2011:621) globo, ki ji je bila naložena v odločbi iz leta 2008 solidarno z družbo Aragonesas, v celoti razveljavilo, ji je Komisija v izpodbijanem sklepu naložila novo globo. Za izpodbijani sklep naj bi zato veljala vsa pravila o zastaranju, kot so določena v členu 25 Uredbe št. 1/2003.

66 Nazadnje, čeprav je bil zastaralni rok pretrgan na dan sprejetja odločbe Komisije z dne 30. septembra 2003, s katero je bila družbi EKA odobrena pogojna imuniteta, in čeprav se upošteva pretrganje zastaralnega roka, določenega v členu 25(6) Uredbe št. 1/2003, naj bi bila globa, naložena v izpodbijanem sklepu, naložena po izteku maksimalnega zastaralnega roka desetih let, določenega v členu 25(5) iste uredbe.

67 Komisija izpodbija vse trditve, navedene v utemeljitev prvega tožbenega razloga.

68 Uvodoma, Splošno sodišče ugotavlja, da prvi tožbeni razlog temelji na dveh očitkih, obeh povezanih z napačno uporabo prava. Glede drugega tožbenega razloga je iz tožbe razvidno, da tožeča stranka ni opredelila pravnega pravila, ki ga je po njenem mnenju kršila Komisija, ker je v členu 2 izpodbijanega sklepa odločila, da bo obdržala obresti, natečene od začasnega plačila prvotne globe, za del globe, ki je enak novemu znesku globe, določene v členu 1(2) navedenega sklepa.

69 Vendar je treba na začetku navesti, da tožeča stranka v okviru drugega tožbenega razloga zatrjuje, da je Komisija kršila člen 266 PDEU, ker v bistvu s tem, da je v členu 2 izpodbijanega sklepa odločila, da bo obdržala znesek nove globe, ki ji jo je naložila, in obresti za navedeni znesek, natečene od začasnega plačila prvotne globe, ni upoštevala vseh učinkov zgoraj v točki 17 navedene sodbe Aragonesas (EU:T:2011:621).

70 Vendar je v odgovoru na vprašanje, ki ga je Splošno sodišče na obravnavi postavilo v zvezi z drugim tožbenim razlogom, tožeča stranka priznala, kot je to zabeleženo v zapisniku, da se je člen 2 izpodbijanega sklepa nanašal le na obresti, natečene za nov znesek globe, določene v členu 1(2) navedenega sklepa. Zato je treba drugi tožbeni razlog razlagati tako, da tožeča stranka izpodbija le odločitev Komisije iz člena 2 izpodbijanega sklepa, da bo obdržala obresti, natečene od začasnega plačila prvotne globe, za del globe, ki je enak novemu znesku globe, določene v členu 1(2) navedenega sklepa.

71 Ob upoštevanju zgoraj navedenih preudarkov je treba ugotoviti, da je drugi očitek, naveden v utemeljitev prvega tožbenega razloga, enak tožbenim razlogom, ki jih je tožeča stranka navedla v utemeljitev drugega tožbenega razloga, ki se nanaša na kršitev člena 266 PDEU. Zato je treba, najprej, drugi očitek prvega tožbenega razloga razlagati ob upoštevanju drugega tožbenega razloga in na tej podlagi šteti, da tožeča stranka v okviru navedenega očitka zatrjuje kršitev člena 266 PDEU. Nato je treba ob upoštevanju enakega cilja drugega očitka prvega tožbenega razloga in drugega tožbenega razloga, ker je namen obeh ugotovitev kršitve člena 266 PDEU, oba skupaj preučiti. Nazadnje je, v bistvu, iz besedila prvega tožbenega razloga razvidno, da drugi del navedenega tožbenega razloga temelji na ugotovitvi, da je prvi del utemeljen. Po mnenju tožeče stranke je Komisija namreč le, če ji je prepozno naložila novo globo, neupravičeno obdržala obresti, natečene od začasnega plačila prvotne globe, za del globe, ki je enak novemu znesku globe, določene v členu 1(2) izpodbijanega sklepa. Zato je treba šteti, da drugi tožbeni razlog in drugi očitek prvega tožbenega razloga oba enako temeljita na predhodni ugotovitvi, ki jo je navedlo Splošno sodišče v zvezi z utemeljenostjo prvega dela prvega tožbenega razloga.

72 V zvezi s prvim očitkom prvega tožbenega razloga, ki se nanaša na kršitev člena 25(1)(b) Uredbe št. 1/2003, je treba navesti, da se z njim v bistvu Splošnemu sodišču predlaga, naj odloči, da je Komisija tožeči stranki prepozno naložila globo.

73 Prvič, navesti je treba, da prvi del prvega tožbenega razloga temelji na predpostavki, da naj bi Splošno sodišče v zgoraj v točki 17 navedeni sodbi Aragonesas (EU:T:2011:621) člen 2(f) odločbe iz leta 2008 v celoti razglasilo za ničen, tako da naj bi Komisija v izpodbijanem sklepu sprejela nov sklep o naložitvi globe tožeči stranki.

74 Ta predpostavka se je izkazala za nepravilno. Iz besedila točke 2 izreka zgoraj v točki 17 navedene sodbe Aragonesas (EU:T:2011:621) je namreč izrecno razvidno, da je Splošno sodišče člen 2(f) odločbe iz leta 2008 „v delu, v katerem določa znesek globe na 9.900.000 EUR“, razglasilo za ničen. Zato je razglasitev ničnosti navedenega člena odločbe iz leta 2008 zaradi uporabe izraza „v delu, v katerem“ delna, ker je omejena le na znesek določene globe in se ne nanaša na odločitev Komisije, da naloži globo.

75 Tako razumevanje člena 2(f) odločbe iz leta 2008 je podprto z obrazložitvijo zgoraj v točki 17 navedene sodbe Aragonesas (EU:T:2011:621), ki je vsebovana v točkah 247, 258, 302 in 303 navedene sodbe, kot so navedene v točkah od 18 do 21 zgoraj.

76 Zato je tako iz izreka kot iz obrazložitve zgoraj v točki 17 navedene sodbe Aragonesas (EU:T:2011:621) razvidno, da je Splošno sodišče člen 2(f) odločbe iz leta 2008 razglasilo za ničen le v delu, v katerem je Komisija s to odločbo določila znesek globe. V nobenem primeru Splošno sodišče navedenega člena ni razglasilo za ničnega v delu, v katerem je Komisija na podlagi določb člena 23(2) Uredbe št. 1/2003 odločila, da globo solidarno naloži družbi Aragonesas in tožeči stranki.

77 V nasprotju s tem, kaj zatrjuje tožeča stranka, Komisija v izpodbijanem sklepu ni sprejela nove odločitve, da ji naloži globo. Cilj in učinek navedenega sklepa je namreč delno ohraniti globo, ki je bila prvotno naložena tožeči stranki v odločbi iz leta 2008, v višini 4.231.000 EUR, in sicer znesek, naveden v členu 1(1)(f) izpodbijanega sklepa. Da bi tako presodili utemeljenost prvega dela prvega tožbenega razloga, ki se nanaša na zastaranje pristojnosti Komisije, da tožeči stranki naloži globo, je treba upoštevati datum, ko se je Komisija odločila, da jo naloži tožeči stranki, in sicer datum odločbe iz leta 2008, to je 11. junij 2008, in ne datum izpodbijanega sklepa, katerega cilj je bil, kot je razvidno iz zadnjenavedenega, tožeči stranki omogočiti, da pridobi koristi učinkov zgoraj v točki 17 navedene sodbe Aragonesas (EU:T:2011:621).

78 Drugič, glede zastaralnega roka, določenega v členu 25(1)(b) Uredbe št. 1/2003, je treba spomniti, da v skladu z navedenim členom v povezavi s členom 23(2)(a) iste uredbe za pristojnost Komisije, da podjetjem naloži globe, kadar namerno ali iz malomarnosti kršijo določbe člen 101 PDEU, velja zastaralni rok petih let.

79 V skladu s členom 25(2) Uredbe št. 1/2003 začne zastaranje teči na dan, ko je bila kršitev storjena. Vendar v skladu s to določbo velja, da pri trajajočih ali ponavljajočih se kršitvah zastaranje začne teči na dan, ko kršitev preneha.

80 Člen 25(3)(a) Uredbe št. 1/2003 določa, da vse dejavnosti, ki jih zaradi preiskave ali postopka v zvezi s kršitvijo izvaja Komisija ali organ, pristojen za konkurenco v državi članici, pretrgajo navedeno zastaranje, zlasti pisna zahteva Komisije za informacije, in sicer se zastaranje pretrga na dan, ko je o dejanju uradno obveščeno vsaj eno podjetje ali podjetniško združenje, ki je sodelovalo pri kršitvi.

81 Člen 25(4) Uredbe št. 1/2003 določa, da pretrganje velja za „vsa“ podjetja ali podjetniška združenja, ki so udeležena pri kršitvi (sodba z dne 27. junija 2012, Bolloré/Komisija, T-372/10, ZOdl., EU:T:2012:325, točka 201).

82 Člen 25(5), prvi stavek, Uredbe št. 1/2003 med drugim določa, da začne zastaranje po vsakem pretrganju znova teči.

83 V obravnavani zadevi, prvič, med strankama ni sporno, da je zadevna kršitev enotna in trajajoča kršitev. Zato je v skladu z določbami člena 25(2), drugi stavek, Uredbe št. 1/2003 zastaralni rok, določen v členu 25(1)(b) navedene uredbe, začel teči „na dan, ko je kršitev prenehala“, to je, kot je razvidno iz točke 45 zgoraj, 31. decembra 1998. Ob neobstoju dejanja, ki bi pretrgalo zastaranje, bi se moral zastaralni rok petih let iz člena 25(1)(b) Uredbe št. 1/2003 načeloma izteči 31. decembra 2003.

84 Drugič, preučiti je treba, ali je bil, kot zatrjuje Komisija, zastaralni rok petih let, določen v členu 25(1)(b) Uredbe št. 1/2003, pretrgan pred 31. decembrom 2003 z dejanjem Komisije, ki je pretrgalo zastaranje, v smislu člena 25(3) te uredbe.

85 V zvezi s tem je treba spomniti, da je v skladu s sodno prakso iz določb člena 25(3) in (4) Uredbe št. 1/2003 razvidno, da če je podjetje sodelovalo pri kršitvi, kar pomeni, da je kot tako opredeljeno v izpodbijanem sklepu, zanj velja pretrganje zastaranja, ki izhaja iz dejstva, da je bilo vsaj eno podjetje (to ali katero drugo), za katero je bilo prav tako ugotovljeno, da je sodelovalo pri kršitvi, obveščeno o preiskavi ali postopku v zvezi s kršitvijo. Dejanja, ki pretrgajo zastaranje, imajo torej učinke *erga omnes* proti vsem podjetjem, ki so sodelovala pri zadevni kršitvi (glej v tem smislu zgoraj v točki 81 navedeno sodbo Bolloré/Komisija, EU:T:2012:325, točke 201, 205 in 211).

86 V obravnavani zadevi je treba ugotoviti, da je tožeča stranka v izpodbijanem sklepu opredeljena tako, kot da je sodelovala pri kršitvi. Če bi tako predpostavljali, da je bilo dejanje, ki pretrga zastaranje, v obravnavani zadevi sprejeto, bi torej veljalo za tožečo stranko.

87 Poleg tega je treba preučiti, ali je treba, kot je navedla Komisija, njeno odločbo z dne 30. septembra 2003 o tem, da v skladu s točko 15 Obvestila o ugodni obravnavi iz leta 2002 družbi EKA odobri pogojno imuniteto, šteti za dejanje, ki pretrga zastaranje v smislu člena 25(3) Uredbe št. 1/2003.

88 V zvezi s tem je treba spomniti, na eni strani, da v skladu s sodno prakso seznam iz člena 25(3) Uredbe št. 1/2003, ki je uveden z veznikom „zlasti“, nikakor ni izčrpen in da ta določba pretrganja zastaranja ne pogojuje z uradnim obvestilom ali pisnim mandatom za preiskavo (glej po analogiji sodbo z dne 15. oktobra 2002, Limburgse Vinyl Maatschappij in drugi/Komisija, C-238/99 P, C-244/99 P, C-245/99 P, C-247/99 P, od C-250/99 P do C-252/99 P in C-254/99 P, Recueil, EU:C:2002:582, točki 141 in 162), in na drugi strani, da ker je pretrganje zastaranja izjema od načela petletnega zastaranja, ga je treba kot takega razlagati ozko (sodba z dne 19. marca 2003, CMA CGM in drugi/Komisija, T-213/00, Recueil, EU:T:2003:76, točka 484).

89 Dalje, iz določb člena 25(3), prvi stavek, Uredbe št. 1/2003 je razvidno, da se mora za pretrganje zastaranja v smislu navedene uredbe dejanje Komisije izvajati zlasti „zaradi preiskave ali postopka v zvezi s kršitvijo“.

90 Glede politike prizanesljivosti, ki jo izvaja Komisija, je Sodišče razsodilo, da so programi prizanesljivosti uporabno orodje v boju za učinkovito odkrivanje kršitev pravil o konkurenci in njihovo odpravo ter tako uresničujejo cilj učinkovite uporabe členov 101 PDEU in 102 PDEU (sodba z dne 14. junija 2011, Pfleiderer, C-360/09, ZOdl., EU:C:2011:389, točka 25).

91 Podobno je po mnenju Splošnega sodišča „cilj programa prizanesljivosti preiskovati in preganjati ravnanja, ki spadajo med najresnejše kršitve člena 101 PDEU“ (sodba z dne 9. septembra 2011, Deltafina/Komisija, T-12/06, ZOdl., EU:T:2011:441, točka 107).

92 Splošno sodišče je prav tako razsodilo, da je dodelitev pogojne imunitete pomenila, da se za podjetje, ki izpolnjuje pogoje iz točke 8 Obvestila o ugodni obravnavi iz leta 2002, v upravnem postopku ustvari poseben procesni položaj, ki ima določene pravne učinke (zgoraj v točki 91 navedena sodba Deltafina/Komisija, EU:T:2011:441, točka 114).

93 Kot je razvidno iz točk od 103 do 118 zgoraj v točki 91 navedene sodbe Deltafina/Komisija (EU:T:2011:441), ki se nanaša na program prizanesljivosti, ki ga izvaja Komisija, podelitev pogojne imunitete vlagatelju prijave zaradi prizanesljivosti prispeva k popolni učinkovitosti navedenega programa, ker zagotovi ugodno obravnavo podjetjem, ki z njo sodelujejo pri preiskavah skrivnih kartelov v zvezi z ravnanji, ki spadajo med najresnejše kršitve člena 101 PDEU (zgoraj v točki 91 navedena sodba Deltafina/Komisija, EU:T:2011:441, točki 103 in 105). Tako so lahko ta podjetja v zameno za dejavno in prostovoljno sodelovanje pri preiskavi in tako za olajšanje naloge Komisije,

namreč ugotavljanje in preprečevanje kršitev pravil o konkurenci, deležna ugodne obravnave pri globah, ki bi jim sicer bile naložene, če izpolnjujejo pogoje, navedene v Obvestilu o ugodni obravnavi iz leta 2002 (zgoraj v točki 91 navedena sodba Deltafina/Komisija, EU:T:2011:441, točka 108).

94 Poleg tega je treba spomniti, da točka 8 Obvestila o ugodni obravnavi iz leta 2002 določa:

„Komisija bo podjetju odobrila imuniteto pred sleherno globo, ki bi mu bila sicer naložena, če:

(a) podjetje prvo predloži dokaz, ki po mnenju Komisije lahko omogoči, da Komisija sprejme sklep o izvedbi preiskave v smislu člena 14(3) Uredbe št. 17 v zvezi z domnevnim kartelom, ki vpliva na Skupnost; ali

(b) podjetje prvo predloži dokaz, ki po mnenju Komisije lahko omogoči, da odkrije kršitev člena [101 PDEU] v zvezi z domnevnim kartelom, ki vpliva na Skupnost.“

95 Točka 11, od (a) do (c), Obvestila o ugodni obravnavi iz leta 2002 določa:

„Poleg pogojev, določenih v točkah 8(a) in 9 ali v točkah 8(b) in 10, kot je ustrezno, morajo v vsakem primeru za odobritev imunitete pred globo biti izpolnjeni naslednji kumulativni pogoji:

(a) podjetje v celoti sodeluje, na trajni podlagi in hitro, med celotnim upravnim postopkom Komisije in ji zagotovi vse dokaze, ki jih pridobi ali so mu na voljo, povezane z domnevno kršitvijo. Zlasti je Komisiji na voljo, da se hitro odzove na sleherno zahtevo, ki bi lahko prispevala k ugotavljanju zadevnih dejstev;

(b) podjetje preneha sodelovati v domnevnem nezakonitem dejanju, najpozneje takrat, ko predloži dokaze iz točk 8(a) ali 8(b), kot je ustrezno;

(c) podjetje ni naredilo ničesar, da bi druga podjetja prisililo v sodelovanje v kršitvi.“

96 Ob upoštevanju preudarkov, navedenih v točkah od 90 do 95 zgoraj, je treba najprej navesti, da program prizanesljivosti neposredno prispeva k popolni učinkovitosti politike uvajanja postopkov v zvezi s kršitvijo pravil Evropske unije o konkurenci, za katero je pristojna Komisija. Dalje, odločitev Komisije, da se vlagatelju prijave zaradi prizanesljivosti odobri pogojna imuniteta, dokazuje, da njegova prijava izpolnjuje pogoje, da bi lahko po upravnem postopku pod določenimi pogoji uveljavljala dokončno imuniteto. Nazadnje, ta postopkovni položaj, ki ga ima vlagatelj prijave zaradi prizanesljivosti na podlagi odločbe o odobritvi pogojne imunitete, zahteva, da zadevna oseba, da bi lahko uveljavljala dokončno imuniteto, do sprejetja dokončne odločitve Komisije ravna tako, da izpolnjuje pogoje, določene v točki 11, od (a) do (c), Obvestila o ugodni obravnavi iz leta 2002. Za to ravnanje vlagatelja prijave zaradi prizanesljivosti je značilna predvsem obveznost, da na eni strani v celoti sodeluje, na trajni podlagi in hitro, med celotnim upravnim postopkom Komisije in da ji na drugi strani zagotovi vse dokaze, ki jih pridobi ali so mu na voljo, povezane z domnevno kršitvijo.

97 Zato je odločba o odobritvi pogojne imunitete vlagatelju prijave zaradi prizanesljivosti v delu, v katerem se zadnjenavedenemu odobri tak postopkovni položaj, bistvenega pomena za to, da se Komisiji omogoči, da izvede preiskavo ali postopek v zvezi z domnevno kršitvijo. Zato je treba šteti, da je to procesni akt, ki ga je sprejela Komisija, zaradi izvajanja preiskave ali postopka v zvezi s kršitvijo v smislu člena 25(3), prvi stavek, Uredbe št. 1/2003 in ga je mogoče opredeliti kot dejanje, ki pretrga zastaranje. Kot je bilo navedeno v točki 85 zgoraj, ima tako dejanje, ki pretrga zastaranje, torej učinke *erga omnes* proti vsem podjetjem, ki so sodelovala pri zadevni kršitvi.

98 Ob upoštevanju ugotovitev, navedenih v točki 97 zgoraj, je treba ugotoviti, da je bilo v obravnavani zadevi zastaranje, ki je začelo v zvezi s tožečo stranko teči 31. decembra 1998, pretrgano štiri leta in devet mesecev pozneje z odločbo Komisije z dne 30. septembra 2003 o odobritvi pogojne imunitete

družbi EKA. Zastaranje je zato začelo teči od začetka, in sicer od te odločbe, ter je bilo enajst mesecev in deset dni pozneje znova pretrgano z zahtevo Komisije za informacije z dne 10. septembra 2004, naslovljeno na družbo Aragonesas. Zastaranje je torej začelo znova teči od začetka do 11. junija 2008, to je tri leta in devet mesecev pozneje, ko je bila sprejeta odločba iz leta 2008. Zato je treba ob upoštevanju ugotovitve, navedene v točki 77 zgoraj, v skladu s katero je treba upoštevati datum, ko je Komisija odločila, da bo tožeči stranki naložila globo, in sicer datum odločbe iz leta 2008, to je 11. junij 2008, šteti, da je bila zadnjenavedena odločba, učinki katere so bili v zvezi z zneskom globe delno ohranjeni, v višini 4.231.000 EUR, z izpodbijanim sklepom sprejeta v zastaralnem roku petih let, določenem v členu 25(1)(b) Uredbe št. 1/2003.

99 Po eni strani te ugotovitve ni mogoče izpodbijati s trditvijo tožeče stranke, da je Komisija v točki 492 obrazložitve odločbe iz leta 2008 opredelila prvo zahtevo za informacije z dne 10. septembra 2004 kot dejanje, ki je v obravnavani zadevi pretrgalo zastaranje. Dejstvo, da se je Komisija v odločbi iz leta 2008 sklicevala na to dejanje, je namreč ne ovira pri tem, da bi se zdaj sklicevala na prejšnje dejanje, kot je odločba z dne 30. septembra 2003, za katero šteje, da bi lahko prav tako pretrgala navedeno zastaranje. Iz besedila navedene točke obrazložitve je namreč izrecno razvidno, da je bil zastaralni rok po mnenju Komisije prekinjen „najpozneje“ 10. septembra 2004. Komisija tako ni nikakor izključila, da bi lahko tudi druga dejanja, nastala pred zahtevo za informacije z dne 10. septembra 2004, kot je odločba Komisije z dne 30. septembra 2003 o odobritvi pogojne imunitete družbi EKA, pretrgala zastaranje.

100 Po drugi strani se je tožeča stranka napačno sklicevala na prakso odločanja, ki naj bi po njenem mnenju prevladovala do zdaj v odločbah Komisije, da bi utemeljila, da je bila zadnjenavedena zavezana kot dejanje, ki pretrga zastaranje, šteti prvo zahtevo za informacije, ki jo je 10. septembra 2004 naslovila na eno od naslovnic odločbe iz leta 2008. Kot je namreč razvidno iz razlogov, navedenih v točkah od 84 do 97 zgoraj, dejstvo, da je dejanje Komisije opredelila kot dejanje, ki pretrga zastaranje, temelji na uporabi zakonodajnih določb, ki se v obravnavani zadevi nanašajo zlasti na člen 25 Uredbe št. 1/2003, kot jih na zadnji instanci razlagajo sodišča Unije. Zato je prejšnja praksa Komisije, na katero se sklicuje tožeča stranka, ne more ovirati pri tem, da bi se pod nadzorom Sodišča sklicevala na drugo vrsto dejanj, ki pretrgajo zastaranje, kot je prva zahteva za informacije.

101 Tretjič, glede tožbenega razloga, ki ga je tožeča stranka navedla v repliki, ki se nanaša na kršitev člena 25(5) Uredbe št. 1/2003, je treba navesti, da mora na podlagi člena 76 Poslovnika Splošnega sodišča tožba med drugim vsebovati povzetek navajanih tožbenih razlogov. Poleg tega mora biti ta kratek povzetek na podlagi sodne prakse in neodvisno od vsakega terminološkega vprašanja dovolj jasen in natančen, da lahko tožena stranka pripravi obrambo in da lahko Splošno sodišče odloči o tožbi, če je tak primer, ne da bi moralo zahtevati druge informacije. Da bi bila tožba dopustna, je namreč potrebno, da bistvena dejansko in pravno stanje, na katerih ta temelji, izhajata vsaj na kratko, vendar povezano in razumljivo iz besedila same tožbe, in to za namene zagotavljanja pravne varnosti in učinkovitega izvajanja sodne oblasti (glej sodbo z dne 27. septembra 2006, Roquette Frères/Komisija, T-322/01, ZOdl., EU:T:2006:267, točka 208 in navedena sodna praksa). V skladu z ustaljeno sodno prakso se mora tudi vsak razlog, ki v vlogi, s katero se postopek začne, ni dovolj razdelan, šteti za nedopusten. Podobno se zahteva, če se v utemeljitev tožbenega razloga navaja očitek. Glede procesnih predpostavk javnega reda lahko Splošno sodišče na to nedopustnost po potrebi pazi po uradni dolžnosti (glej sodbo z dne 14. decembra 2005, Honeywell/Komisija, T-209/01, ZOdl., EU:T:2005:455, točki 54 in 55 in navedena sodna praksa).

102 V obravnavani zadevi je treba ugotoviti, da tožeča stranka ni v nobenem primeru v tožbi niti na kratko zatrjevala kršitve člena 25(5) Uredbe št. 1/2003 v delu, v katerem določa maksimalni zastaralni rok desetih let, ki ga ima Komisija za naložitev globe. Zato je treba, kot zatrjuje Komisija, tožbeni razlog, naveden v fazi replike, ki se nanaša na kršitev člena 25(5) Uredbe št. 1/2003, zavreči kot nedopusten.

103 Podredno, ugotoviti je treba, da je navedeni tožbeni razlog v vsakem primeru očitno neutemeljen. Zastaralni rok desetih let, določen v členu 25(5) Uredbe št. 1/2003, je namreč začel teči 31. decembra 1998 in naj bi se iztekel najpozneje 31. decembra 2008, če ne bi bil pretrgan v skladu z določbami člena 25(6) te uredbe. Ne da bi bilo treba izračunati trajanje takega morebitnega pretrganja, je treba ugotoviti, da je bila odločba iz leta 2008, učinki katere so bili, kot je razvidno iz točke 77 zgoraj, v zvezi z zneskom globe delno ohranjeni, in sicer v višini 4.231.000 EUR, z izpodbijanim sklepom sprejeta 11. junija 2008, kar je šest mesecev pred 31. decembrom 2008.

104 Ob upoštevanju vseh zgoraj navedenih preudarkov je treba prvi očitek prvega tožbenega razloga tožečih strank zavrniti kot neutemeljen.

105 Ob upoštevanju preudarkov, navedenih v točki 71 zgoraj, ki se nanašajo na razmerje med, na eni strani, prvim očitkom prvega tožbenega razloga in na drugi strani, drugim očitkom prvega tožbenega razloga in drugim tožbenim razlogom, ker je treba prvi očitek prvega tožbenega razloga zavrniti kot neutemeljen, je ustrezno, ne da bi bilo treba torej odločiti o drugem očitku prvega tožbenega razloga ali drugem tožbenem razlogu, tožbo v celoti zavrniti.

Stroški

106 V skladu s členom 134(1) Poslovnika se plačilo stroškov na predlog naloži neuspeli stranki. Ker tožeča stranka ni uspela, se ji v skladu s predlogi Komisije naloži plačilo stroškov.

Iz teh razlogov je

SPLOŠNO SODIŠČE (drugi senat)

razsodilo:

1. Tožba se zavrne.

2. Corporación Empresarial de Materiales de Construcción, SA nosi svoje stroške in stroške, ki jih je priglasila Evropska komisija.

M. E. Martins Ribeiro S. Gervasoni L. Madise

Razglašeno na javni obravnavi v Luxembourgu, 6. oktobra 2015.

Podpisi